

Privikavam se na novo ime, premećem ga u mislima i kotrljam po jeziku dok najzad ne sklizne u vidu šapata. Ne sviđa mi se kako zvuči, nezgrapno je, baš kao i novo telo. Šapat je nameljen uhu koje krasi bradato lice što upravo bolno skiči. Glava se odvaja i leti, a sa njom i prošaptano ime. Brišem krv sa lica i gledam oko sebe. Razbojnici su mrtvi, delovi tela su im izmešani, a ja počinjem da osećam mučninu. Ali ne zbog krvavog prizora. Vruće mi je u ovom oklopu, žulja me, iako već satima razmišljam o sebi kao o *njemu*, velikom ratniku koji je strah i trepet za blablaba... Trgovac koji mi je prodao oklop nahvalio ga je preko svake mere, a meni je više bilo muka da ga slušam i razmenili smo robu. Ja sam dobio magični oklop a on svoj život. Pošteno.

Tuđinsko ime odzvanja mi u glavi i kljuje me iznutra. Prelazim rukom preko mišica dok tražim spojeve. Pritisak na pravo mesto i čitav svet odjednom menja boju, miris, aromu. Tačka gledišta se menja dok se vraćam na svoju visinu. Bacam sa sebe oklop velikog ratnika, kao i njegovo ime, i pažljivo ga pakujem do sledeće prilike. Ponavljam zato svoje pravo ime u sebi kao nekakvu mantru dok istežem pomalo ukočene udove. Aja Aja Aja Aja... Sad je sve

ponovo na svom mestu. Odahnula sam što više ne moram da mislim o sebi na taj način. Mogu da nastavim dalje.

Nadomak sam doline i sad već mogu malo da se opustim. Glas se proneo da traže ratnika koji bi ubio metalno čudovište koje živi u pećini i svake godine u isto vreme napada varoš. Drugi glas je šapnuo kako su već bezbrojni ratnici izginuli u tom pokušaju. Očajni su, pomislih, toliko očajni da ni ne znaju koliko zapravo imaju sreće. Još malo, grickam usnu nestrpljivo.

Nebo je iz bledunjavo žute počelo da se pretapa u mutno crvenu boju. uskoro će mrak. Uzimam jednu od plavih loptica i krckam je među zubima. Skoro mi se jedan krezubi trgovac iz grada smejao što sam sujeverna, kaže kako niko više ne veruje u te priče o drevnoj magiji koja je zagadila zemlju, vodu i vazduh i zbog koje opada kosa i ispadaju zubi, ne krivim ga, ionako nema previše ni kose ni zuba, ali ja volim gorčinu plavih loptica. Uostalom, isti taj

trgovac pokušao je da mi utrapi nekakve pljosnate ploče kružnog oblika, sjaje se kao metal ali su krte, ne mogu da posluže kao oružje.

„Nekada su ljudi znali magiju kojom su na njih upisivali reči i slike“, promrmljao je tada neki starac, ali prodavac se samo nasmejao. Sklonio je ploče i pružio mi prašnjavi predmet u obliku kocke.

„Izvoli. Kuća časti“, iskezio se.

„Čemu to služi?“, bila sam praktična kao i uvek.

Slegao je ramenima a ja sam spakovala kocku u torbu gde se udobno smestila na dno. Kasnije, rekoh tada sebi, a to kasnije nikako da dođe.

Ima jedna pećina stroga u kojoj živi... Mršt看 se, ne mogu da se setim kako se završava, a volela sam te prastare pesmice za plašenje dece kad sam bila mala. U međuvremenu sam odrasla i počela sam da verujem u njih, da ih živim.

Vadim fraktalni mač. Ne želim da rizikujem sa slabijim oružjem. Oklop ostavljam u torbi. Samo bi me usporio. Nežno milujem balčak, nekoliko sekundi je potrebno i oštrica će se sama pojaviti. Ne znam kakva je majstorija, ili čak magija, ovde na delu, ne znam ni šta znače reči *fraktalni mač SMM0003* urezane na metalnoj dršci, ali znam da mi je mnogo puta do sada spasao život.

Osećam kako zemlja lagano podrhtava. Brojim u sebi...

Čudovište se u dva skoka pojavljuje iz mraka i nekoliko sekundi ga posmatram u pokušaju da sagledam sve što je bitno, da potisnem opčinjenost prizorom i da ostanem praktična. Oblikom podseća na čoveka, ali čoveka koji je div, bar deset stopa visok, i koji se presijava kao da je sav od metala. Tri para identičnih udova završavaju se izduženim kracima koji podsećaju na prste. Glava je srebrna lobanja zamrznutog osmeha. Crvene oči svetle.

Oštrica fraktalnog mača isprva stidljivo proviruje, a onda se rastvara poput cveta i nastavlja da se migolji i podrhtava. Pažljivo oko bi opazilo da ona nikad ne prestaje da miruje, već nastavlja i nastavlja da se meškolji, dok prolazi kroz drvo, meso, kosti, kao kroz puter. Oštrica se menja, reklo bi se u beskraj.

Zver je brza. Nemam vremena da se izmaknem, pa rutinski blokiram udarac mačem, ali ovaj put me čeka iznenađenje – oštrica se lomi iz prve a sa njom i moje samopouzdanje. *To bi bilo to*, prolazi mi kroz glavu. Pa ipak, posežem ka torbi i kopam očajnički u potrazi za kakvim oružjem, sve čekajući udarac koji će me dokrajčiti. Napipavam nešto čoškasto i izvlačim prokletu kocku! Potpuno sam zaboravila na nju. Zgađeno je bacam od sebe. Izvlačim bodež koji mi sad deluje smešno, poput igle.

Okrećem se ka svojoj izvesnoj smrti...

...samo da bih videla zver kako sedi na zemlji i proučava kocku. Kao da me više ne primećuje. Debeli sloj prašine koji je prekrivao kocku sad skoro da je nestao i ukazuju se raznobojne stranice. Zver je premeće po svojim džinovskim šapama, sve brže i brže. Gledam kao hipnotisana u tu uzburkanu dugu u šapama zveri i više ne vidim kocku. A onda, isto tako naglo kao što je i počelo, sve se zaustavlja i zver polaže kocku ispred sebe. Sada je svaka stranica jednobojna. Srebrna lobanja se okreće ka meni, gleda me kratko svojim crvenim očima, a onda se okreće ka ulazu u pećinu i nestaje u tami.

Ulazim u pećinu i pronalazim zver, oči joj više ne sijaju crveno, ali znam da je živa i da samo spava. Prelazim rukom preko glatke srebrne lobanje i donosim odluku. Vraćam se u varoš gde me dočekuju preplašena lica ljudi koji su takođe proveli besanu noć.

Kažem im da zver nisam ubila. Da zver nije moguće ubiti.

„Ali... Postoji magija kojom se zver može kontrolisati. I ja poznajem tu magiju...“

Gledaju me širom otvorenih očiju, gutajući svaku reč.

Nemojte misliti da je u pitanju naglo probuđeno razumevanje za druga stvorenja, bilo od mesa ili od metala. Rekla sam već da sam praktična osoba, a ovo je prilika da se najzad povučem i skrasim. Ova varoš mi deluje kao fino mesto za život. Mada, moraću prethodno da se vratim do krezavog trgovca i pronađem još magičnih predmeta koji će mi pomoći da preživim godine koje dolaze.